

"Disarmante",
"Ontwapenend"

Albast, "Steen van het Licht", "Pietra della Luce".

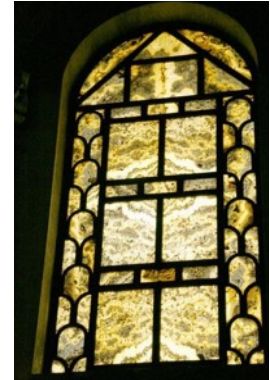
Albast is, na marmer, misschien wel het meest bekende gesteente in de beeldhouwkunst.

Volgens Wikipedia is het woord Albast afgeleid van het gesteente dat in de oudheid nabij de stad Alabastron (Egypte) werd gewonnen. De steen is, vanwege haar licht-doorlatendheid, bekend geworden als steen van de zonnegod Ra. De Egyptenaren geloofden en waren overtuigd dat, indien ze met Albast begraven werden, de steen hun ziel naar het licht zou brengen, de steen als brug tussen het aardse bestaan en het eeuwige leven. De reuk- en olieflesjes, die alabastrons werden genoemd, zijn nog altijd een belangrijke herinnering aan die periode.

Van de eigenschap om licht door te laten, is in de Middeleeuwen ook gebruik gemaakt door vensterramen te maken van dunne platen Albast.

Daarnaast vertoont de huid van Albast - na bewerking - een zekere zachtheid, het beeld wordt aaibaar. Deze eigenschap is kenmerkend en heeft in het verleden ook dichters geïnspireerd, waaronder de ons allen bekende Joost van den Vondel ("*Het Poezeligh Albast*" - 1651).

Albast, zo wil ik graag samenvatten, is dus een steen met een verleden, een geschiedenis, een cultuur, maar óók een steen die voor een beeldhouwer veel verrassingen en uitdagingen kent als je haar op de juiste manier, afgestemd op de steen, bewerkt.

Vensters uit Albast,
"Steen van het Licht"

Persoonlijk ervaar ik Albast als een steen die door bewerking - zoals raspen en schuren - haar binnenste laat zien. Het "*binnenste-buiten*" doordat de huid transparant wordt en als het ware gaat leven in je handen en laat zien wat er binnen in de steen speelt.

"Amore materno",
"Moederliefde"

Zo was ik kortgeleden bezig met het beeld 'moederliefde' ("*Amore materno*"). In deze compositie vroeg, in eerste instantie, vooral het kind alle aandacht. Bij het schuren en polijsten kwamen de subtiele aders in de steen naar voren in de rug van de moeder, waardoor er een ruggengraat leek te ontstaan. Na mijn aanvankelijke verwondering, heb ik dit fenomeen dankbaar als een cadeautje aanvaard en uitgeput in mijn compositie.

Witte Albast met aders die naar voren komen bij het polijsten. Champagne Albast met haar subtiele bloemige kleurnuances. Tijgeroog Albast die het licht lijkt op te nemen. Allen geven zij deze steen in haar verscheidenheid een pakkende uitstraling, waarbij dynamiek ontstaat door de speling van het licht. De "*Steen van het Licht*" verandert: "*binnenste-buiten*".

Karin Vorstenbosch - Zwankhuizen uit "Een leven vol Kunst".

©2015 "all rights reserved"